

2. okt. 1842

FAKTA

Dato:
2. okt. 1842

Sidetale:
Dagbog A, side 64-69

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:
Lundbye havde ikke medbragt sin dagbog på sin rejse til og ophold på Vedbygaard i perioden 23. august til 10. september 1842. Begivenhederne på denne rejse indførte han derfor senere i dagbogen under 30. september til 7. oktober. Nærværende notat omhandler dagene 30. august til 8. september 1842.

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 102-107;
Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 111-118

TRANSSKRIFTION

[tilføjet i margin:] Idag, Søndag den 2 Oct, skulde jo Dannebrogspanen gjengives Armeen af Christian 8de¹

2 Oct.

Den 30 Aug gik jeg op ad Veien til Reerslev og saa tvers over Markerne til flere Steendysser som jeg tegnede Udkast af, blandt andre ogsaa Enden af den lange, steenkrandsede Høi, som Bønderne kalde Langbeen Rises Grav; den var hundrede og nogle og fyrgetyve Skridt lang og vel den største jeg har seet. Disse Tegninger er i min lange Bog.² Den første September var det min Geburtsdag. Jeg erindrer at Ingemann et Sted yttre: at de Mennesker, der fødes en Høstnat skulde allerede af Naturen have Hang til et alvorligt, tungsindigt Sværmeri – jeg mindes ikke hans Ord; men jeg har undertiden tænkt derpaa. For min Vugge blev ingen Kæmpeviser sunget, de have altid været Contraband i min Familie og min Kjærlighed til dem har ogsaa kun bragt mig Brødrenes Spot og Lystige Drillerier. Men henimod Midnat skal jeg være født, da staaer det store Stjerne Kors, Nordens Svane høit paa Himlen, er ikke Svanen Sangens Fugl og dette Stjernebillede mit kjæreste; jeg kunde gjerne tro at Stjernerne dog kunde have Indflydelse paa os Mennesker, idetmindste var det en smuk Overtro i Middelalderen. Seer jeg til Brødrene, jo Honoratus³ skulde vel være den eneste, der med mig fik denne Forkjærlighed for vor Historie og Poesi, denne Trang til i Malerier og Tegninger at udtale min Kjærlighed til Fødelandet og en heel Deel Lyst til at lytte til det Eventyrlige og Gaadefulde. Jeg har fra Barn af havt Hang til disse Glæder, og derved staaet keitet og daarlig blandt mine Brødre, der sjældent kunde faa mig til at lege Soldat o. s. v. saa, har jeg end ved min Omgang som Voxen udviklet denne Tilbøielighed, er den dog oprindelig opstaaet i mig selv. Jeg mindes fra min tidlige Barndom, at jeg med Moder⁴ kom paa Komædie og saae Stykker som Svend Grathe, Erik den Syvende, Erik og Abel og det kjære Hans Sachs senere, hvad Rolle spillede det ikke i mine Drømme. Som Skoledreng tegnede jeg efter Ingemanns historiske Fortæl- •65• linger, og sagde trøstigt, at jeg vilde være Historiemaler, før jeg vidste hvad det vilde sige – nu vilde jeg være glad ved at kunne male Dyr! nei, der hører meget til at gjengive de store Karakterer, man maa da selv have Karakter og min er temmelig farveløs. – Men denne sidste 24aarige Geburtsdag – Det var samme Dag Qvægmarked i Slagelse og den gamle Jomfru Bona havde bedt mig tilbringe Dagen hos hende, da jeg fra Vinduerne kunde see den hele Forsamling af Heste, Folk, (drukne og ædrue) Køer, Stude o s v. Jeg kjørte da tidligt dertil med unge Neergaard⁵ og Schnegelsberg⁶ og gik snart efter Ankomsten til Slagelse ud ad Veien til Korsøer for at see Hellig-Anders's Kors; jeg fandt det da paa Høien og glædede mig over den fromme Overtro, der endnu bevarer det og Mindet om den gamle Præst. Jeg tegnede det⁷ og vendte hjem til Byen, hvor Chocoladen ventede os, min Kop stod midt i en yndig Blomsterkrands,

som Caroline Bona havde flettet mens jeg var borte. Nu tegnede jeg nogle Stillinger af Rytterne nede paa Torvet,⁸ og da jeg havde spiiet til Middag hos Schnegelsbergs Familie, gik jeg med Jomfru Bona til det deilige Ættebjerg, hvorfra jeg ogsaa har et Udkast i min lange Bog⁹ og derfra om ad Veien til Stedet, hvor det gamle Antvorskov stod; men Bonden gjemte dit Minde trofastere, Hellig-Anders! end Herremanden, hiin vedligeholder dit Kors og troer at Du saalænge han bevarer det seer kjærligt beskjærmende til Egnen – denne nedbrød Slottet eller Klosteret til den sidste Steen, opbrød Grunden og jævuede Banken pænt. Da vi atter kom tilbage steeg vi tilvogns og kjørte tilbage til Vedby, hvor den kjønne Krands dog holdt sig i flere Dage. Den 2de Sept vare vi alle om Formiddagen ude hos Peter Neergaard paa Buskysminde, der var Theodor¹⁰ og Herr Fritz¹¹ fra Kragerup. •66• Den fjerde [tredie] September var det, at de to Louiser¹² og jeg om Eftermiddagen gjorde den smukke Spadseretour til Deiligheden, og den 4de som var en Søndag var bestemt til en Tour til Vognserup. Jeg glædede mig alt til at see Honoratus;¹³ men paa Linholtsgaarden hos Hr David kom Theodor ridende til os og sagde at Forpagter Neergaard var samme Dag reist til Jylland. Nu blev der stor Forstyrrelse Theodor, Peter Neergaard og Schnegelsberg kunde ikke blive enige om, hvor de vilde hen. Hvergang jeg skulde yttre mig, sagde jeg kun: jeg vil til Holmstrup! – Da de andre ikke kunde blive færdige med Aftalen tog jeg Afskeed; Theodor fulgte mig uden for Gaarden og var ganske forbauset over min Plan, han tog det meget alvorligt og lod endog de Ord falde: ”ja, Johan! Du er jo et voxent Menneske, og maa vide, hvad Du paatager Dig, men du kommer saamæn ikke til Vedby i Aften; jeg gad ogsaa see den Bakke, der skulde bevæge mig til at gaae en halv Miil”. – Jeg havde en halv Miil til Holmstrup, deilig Vei, over Benzonslund, som ligger deiligt og da jeg naaede Byen var der netop Gudstjeneste, saa jeg kunde ikke see Kirken, men gik først ud paa Bankerne og jeg glædede mig over den henrivende Udsigt mod Skarre Sø og Skovene derom. Jeg begyndte en Tegning, men neppe havde jeg sat mig ned før jeg fik de første Draaber af en dygtig Regnbyge. [tegning af Lundbye siddende i regnvej med sin pibe og sin lange bog] Jeg skjød Hatten ned i Nakken, lagde Bogen, Piben og Tobakspungen i Læ for ved mig og blev siddende ubevægelig, jeg maatte jo holde den Plet tør, hvorpaa jeg skulde sidde. Ak! hvad hjalp vel det, alt det Øvrige blev vaadt, thi den slemme Byge haftede ikke før der næppe var tør Trevl paa mig. Dog, Solen •67• kom atter frem og varmede og tørrede mig; jeg tegnede et Udkast der fra Banken,¹⁴ strøfede lidt om og vendte tilbage til Byen, hvor en Hjælpelærer ved Skolen, en net ung Mand, hvis Navn jeg har glemt, viiste mig Kirken, der var meget anseelig. Hvad der slog mig var den store Brede, de 4 Rader Stole, det er sjældent i en Landsbykirke. I Choret vare nogle smukke Kannikestole og under en lille løs Klap i Alterbordet skal gjemmes et lille Been af Sanct Søren, som skal have bygget Kirken. I en lille Sidebygning

vare to vellukkede Skabe, hvor opbevares tvende gamle Stager, et itubrudt Røgelsekar og en ganske deilig Alterkalk af forgyldt Sølv med smukke Forziringer og Munkebogstaver paa. Jeg skammer mig ved at maatte see paa alt Sligt uden at kunne have nogen egentlig Mening derom og endnu vanskeligere er det da for mig at have nogen Mening om hele Bygningen, dog troer jeg ikke den er saa gammel, som en Bonde forsikkrede mig den første Gang, jeg kom gennem Holmstrup, han sagde nemlig, da han saae at jeg vendte mig om paa Vognen for at betragte Kirken: "ja, den er gammel og har Staaet Syndfloden over". Hille-mænd! tænkte jeg, og kunde dog ikke beqvemme mig til at gjøre ham opmærksom paa Urimeligheden i denne Mening. – Jeg gik ned til Bro Mølle, hvor jeg nød mine Æg, min sædvanlige Spise paa saadanne Toure, tegnede et løst Udkast af Udsigten eller Opsigten fra det lavt liggende Huus og gav mig paa Veien til Vedby, hvortil jeg havde lidt over en Miil. Det var denne Vandring, der forekom Theodor, der dog har kjendt andre Anstrængelser end jeg, som uoverkommelig, men saa vant er man paa Landet til at raabe: Spænd for! – Jeg kom til Vedby omtr: Kl: 6. – ●68● Den 5 Sept gik jeg om Eftermiddagen til Sobjerg Banke, hvor man har en smuk Udsigt, og derfra til Korset ved Conradineslyst, hvilket jeg tegnede¹⁵ og benyttede senere her i Byen den Tegning til det foran indheftede Træsnit.¹⁶ Den 6 Sept tegnede jeg nogle Dele af den deilige Steenkreds¹⁷ som ligger lige ved Indkjørselen til Konradineslyst. Onsdag den 7 var den sidste Dag jeg var i Vedby. Et Par Gange var jeg gaaet til Kragerup at besøge Theodor og hvergang var jeg ogsaa oppe hos Eierinden, Fru Dinesen,¹⁸ en meget vakker Kone. En Eftermiddag var jeg i Sorø med Assessoren,¹⁹ og besøgte der først Ingemanns²⁰, saa Kirken og dernæst Prof. Hjorts.²¹ Fru Ingemann er dog et mærkeligt Væsen, er end al hendes Stræben sygelig saa er den dog mageløs reen, og jeg har aldrig seet et mere tankeriigt Blik end hendes. Hendes Øine ere vist brune; men jeg maatte dog tænke paa Ingemanns Ord:
I Øiets Havdyb med sortblaa Grund
Laae Dybsinds Perle paa klare Bund.²²
Det er som deres Liv har naaet, hvad Livet kan naae af Værdis her paa Jorden, saadanne seer det ud for et fremmed Øie, og siger han ikke selv: kun femten Timer hos hende!
men Verden har kaldt dem – Aar²³
Kirken fik jeg et deiligt Indtryk af, men Enkelthederne kunde jeg ikke nyde, dels var det for mørkt til at see den deilige Altertavle rigtig og dels var Tiden for knap. Jeg saae dog Absalons Grav og Brudstykket af Liigstenen over den unge Kong Oluf. Jeg saae ogsaa et Glimt af den moersomme Fremstilling af Samson, der vælter Templet om. Nu gik jeg omkring Kirken og frydedes over den høitidelige Fred, som de høie Linde-Træer udbreder over Pladsen deromkring. Jeg har virkelig ikke i nogen By seet noget saa Smukt som denne Plads mellem Klosterporten og Kirken. Hos Prof. Hjort

saae jeg mine smaae Venner²⁴ igjen og to Malerier, som interesserede mig; nemlig et Land- •69• skab af Sachseren Friedrich²⁵ og et Hoved af Henrik Hess.²⁶ Nu kjørte vi hjem i [overstreget: bæln] Mørke og var to Gange meget nær ved [at] vælte paa de smalle Veie. Hvad Dag det var at jeg gjorde denne lille [overstreget: yndige] Reise kan jeg ikke mere mindes, og denne Dag vil jeg dog aldrig glemme, da jeg første Gang besøgte Ingemann, "Skjalden efter Danmarks Hjerte" i hans yndige Hjem. – Den 8 Sept om Morgenen Kl: 10 omtr forlod jeg Veedbygaard. De to Louiser ledsagede mig til Korset. [tegning af Lundbye, der går i modvind med spadserestokken i hånden og bærende på sin pibe og den lange bog] Omtrent saaledes begyndte jeg [overstreget: mit] [et] Brev til Louise Lundbye, for at underrette hende om, hvordan den store Fodtour vilde gaae af. Jeg havde nemlig besluttet at gaae til Roeskilde og iværksatte ogsaa denne Plan. Det var en Torsdag, at jeg gik fra Vedby, Blæsten havde jeg imod, og jeg antog derfor en mere og mere krummet Holdning, men gik dog rask fremad uden at hvile. Ved Munkebjergby tog jeg fejl af Veien, og for at rette dette maatte jeg gaae først længe over stenede Stubmarker og senere over Enge med høit Græs og brede Tvergrøvter. Jeg gik ind i et Huus og spurgte om Vei og bad om lidt at drikke. Konen sagde: ja, vi drikke Vand –. Jeg svarte: det kan ogsaa jeg, og derpaa tog hun et lille fiirkantet Trætrug med et Hul i Bunden, lagde en Klud over dette og siede derigjennem det langt fra hentede Mosevand. Denne Drik rakes mig i en guul Leerskaal, hvis stærke Farve dog svækkedes betydeligt paa den Deel som laae under Vandfladen!!! Den gode Kone gav det jo saa godt, hun kunde – jeg drak og gik videre.

---

¹ Aviserne berettede denne dag, hvordan kongen en uge forinden til stor jubel havde overdraget nye faner til infanteriet i hertugdømmerne.

² Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1245, 1202 og 1201.

³ Lundbyes mellemste lillebror, Honoratus R. Lundbye (1821-1888).

⁴ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

⁵ Peter Johannes Neergaard (1815-1887).

⁶ Niels Henrik Schnegelsberg (1810-1876), huslærer på Vedbygaard.

⁷ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1249.

⁸ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1248.

⁹ Den Hirschsprungske Samling.

¹⁰ Lundbyes bror, Theodor Lundbye (1816-1907).

¹¹ Adolph Emil Fritz (1816-1900), teolog, huslærer på Kragerup.

¹² Lundbyes kusine Louise Lundbye (1818-1845) og Louise Neergaard (1816-1895).

¹³ Lundbyes bror, Honoratus Lundbye boede på Vogneserup.

¹⁴ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" tilh. nu Den Hirschsprungske Samling, inv.nr. 1252.

¹⁵ Tegningen fra Lundbyes "lange bog" er angiveligt i privateje, afbildet i Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, s. 159.

¹⁶ Træsnittet blev udført af H.C. Henneberg i dagene mellem Lundbyes hjemkomst 10. september og 23. september 1842, hvor Lundbye indklæber et eksemplar i dagbogen (s. 54).

¹⁷ Privateje (udstillet på Kunstforeningens udstilling af Lundbyes tegninger, januar 1954, nr. 86b).

¹⁸ Sophie Jacobine Dinesen, f. Neergaard (1810-1847), enke efter Anders Didrich Dinesen (1798-1840).

¹⁹ Peter Sigvard Neergaard (1784-1858).

²⁰ Digteren B.S. Ingemann (1789-1862) og hans hustru, maleren Lucie Ingemann (1792-1868).

²¹ Peder Hjort (1793-1871), lektor ved Sorø Akademi, og hans hustru, Olivia Catharina Hjorth, f. Rasbech (1796-1849).

²² Citat fra B.S. Ingemanns Dronning Margrete fra 1836.

²³ Citat fra B.S. Ingemanns "De to Dage" fra 1838.

²⁴ Peder Hjorts børn, hvoraf navnlig de tre yngste Mathilde Albertine Hjort (1831-1849), Anna Elisabeth Hjort (f. 1833) og Sigurd Hjort (1838-1872) havde gjort indtryk på Lundbye (dagbogen 1. oktobst 1842).

²⁵ Caspar David Friedrich (1774-1840), tysk landskabsmaler. Peder Hjort havde mødt Friedrich i Dresden i 1817 og modtog siden et maleri fra maleren. Kasper Monrad har foreslået, at der rimeligvis var tale om en version af Mand og kvinde, der betragter månen og i så fald måske versionen, der nu findes i Neue Nationalgalerie i Berlin (se Kasper Monrad: "Caspar David Friedrich og Danmark. Friedrichs betydning for dansk kunsthistorie" i Caspar David Friedrich og Danmark, Statens Museum for Kunst, København 1991, s. 76-80).

²⁶ Heinrich Maria von Hess (1798-1863), tysk maler.

20.
Den 30 Aug. gik jeg op ad Veien til Nørreby og saa to og tre Maanedes tid
flere Høstværk som jeg tog mig til Kæst af, blandt andre ogsaa Enden af
den lange, steenkrandsede Kløi, som Bønderne kaldte Langbeen N. den
Jær; den var hundrede og nogle og fyrrigtue Alniet lang og ud den største
B. har set. Disse Tegninger er i min lange Bog. Den første i Septembris
var det min fødselsdag. Jeg erindres at Ingemann et Sted giktes:
at de Mennesker, der fødtes en Kløi med skulde allerede af Naturen
have Klæng til et alvorligt, tungsindigt Sværmeri - jeg mindes
ikke hans Ord; men jeg har indtattiden tænkt derpaa. For min
Vugges blev ingen Kampsvor sønget, de have altid været den
trøst i min Familie og min Hjertelighed til dem haad ogsaa
den traug mig Bøndernes Gest og lystige Drillerier. Men kendt med
Mindet skal jeg være fædt, de staae det store Hjørnekors, Nordens
Søns høit paa Klimten, er ikke Sønnen Sagens Tugl og dette
Hjørnekilledes mit Kjøreste; jeg kunde ogsaa tro at de Hjørnerne
Bog kunde have smidpligelse paa os Mennesker, især mindste
var det en smukt Brevtra i Nordalalderen. Jeg er til Bønderne,
jo blomstrer skulde vel være søst, der med mig fik denne
Forkjærlighed for vor Historie og Poesi, denne Trængsel til
Malerier og Tegninger at vittale min Hjertelighed til Fædelærket
og en heel Del, især til at lytte til det Eventyrlige og Gaadfulde.
Jeg har fra Børn af haat Klæng til disse Glæder, og denne
stand her til og daarlig blandt mine Dødsne, der sjældent kunde
paa mig til et lege Soldat o. s. v. saa, her jeg end ved min
Ungdom som Voksen indviklet denne Tilhørselighed, er den dog
aprindeelig opstaaet i mig selv. Jeg mindes fra min tidlige
Barndom, at jeg med Moder kom paa Komedie og saa Stykker
som Lucard Grætte, Erik den Lyvende, Erik og Abel og det hvar Klæng
Jachs senere, hvad alle spillede det ikke i mine Dødsne.
Lars Skaldsvang tegner jeg efter Ingemanns historiske Fortæl.

69. Alty, Fandig den 18. Okt. 1842. Jo Larsen Konge's fæmte gjenoptaget Brevet om og om af den 18. Okt.

65.
Linger, og sagde trostigt, at jeg vilde være Historiemaler, for jeg vidste
hans det vilde sige - mi vilde jeg være glad ved at kunne male
Lige! mi, da bliver meget til at gengive de store Karakterer, naar man
ja selv have Karakter og min er temmelig farveløs. - Men denne
s. s. te Aaarige Gbirtsdag - det var samme Dag Gaagen arked: Fla-
gelse og den gamle Jomfru Bona havde bestemt mig til bringe Dagen
hos hende, da jeg fra Hinduarne kunde see den hele Forsamling
af bleste, Falk, (Bundue og etnis) Kari, Stids o s v. Jeg kjorte der
thilsigt dertil med unge Nergaard og Schuigelsherg, og gik snart
efter Aukens sten til Slagelse ind ad Veien til Kirsaer for at see
Blidlig. Anders's Kross; jeg fandt det sa paa Bliden og glæde.
De mig over den fromme Oertho, der endnu bevarer det og Min-
det om den gamle Præst. Jeg teguede det og sendte hjem til Pagen,
hvor Chacaladen ventede os, min Kaps stod midt i en guld,
Blomsterkrands, som Caroline Bona havde flettet mens jeg
var borte. Nu teguede jeg nogle Skillinge af Njittene med paa
Forsat, og da jeg havde spist til Maddag hos Schuigelshergs
Familie, gik jeg med Jomfru Bona til det s. s. te Alte-
bjerg, hvorfra jeg ogsaa har et Udkast i min lange Bog og
ser paa om ad Veien til Stedet, hvor det gamle Antvorskov
stad; men Bonden gjenste sit Minde trofastere, blidlig: Anders!
ind blivem anden, hvis nedligtholder sit Kross og troer at
der saalangs han bevarer det sees hjertligt beskjæmmede til E-
men - denne nedbrud Slotet eller Klosteret til den sidste Sten,
afbrud Jærnden og jærmede Banken pænt. Da vi otter kom
tilbage steg vi til vogns og kjorte tilbage til Vestby, hvor
den gamle Krands sig holdt sig i flere Dage. Den h. s. te
hans sa alle om Formiddagen inde hos Peter Nergaard paa
Biskopsminde, der var Theodor og flere Frøder fra Kragerup.

66. Den tredie September var det, at de h. Loviser og jeg om Eftermiddagen
gjorde den smukke Spadserevent til Deerlighedsen, og den 4de som var
en Lørdag var bestemt til en Tour til Nymsevang. Jeg glædede
mig alt til at see Klomantus; men paa sin halts gaarden hos
Ple David kom Theodor sidende til os og sagde at Forpagter Nør-
gaard var samme Dag reist til Jylland. Vi blev der stor Forstyr-
relse Theodor, Peter Nørgaard og Schunzels berg kunde ikke blive
enige om, hvor de vilde hen. Klomantus fik skulde optas mig,
sagde jeg him: jeg vil til Alalmstrøp. - Da de andre ikke kunde
blive færdige med at tale om mig, Theodor pålode mig uden
for Gaarden og var ganske fortvivlet over min Plan, han tog
det meget alvorligt og lod endog de Ord falde: ja, Johan! Du er
jo et godt Mennecke, og maad ird, hvad Du praetager Dig, men
Du kommer saamen ikke til Vidkj i Aften; jeg gad ogsaa see den
Bukke. Du skulde have mig til at gaae en hals Waist. - Jeg
haavde en hals Waist til Alalmstrøp, derlig Vei, over Berings-
lund, som ligger dertiligt og da jeg naavde Byen var der betag
Guds tjeneste, saa jeg kunde ikke see Kirken, men gik først ud
paa Bankerne og jeg glædede mig over den hermaende Møjsigt
med Thore. So og Thore om derom. Jeg begynde en Tegning, men
neppe haavde jeg set mig med for jeg fik de første Draab af en
duggen Regnbyge. Jeg skjed Klom-
tant med: Nettek, Løse Dagen, Piken
og Tabakspungen i de forud mig
og blev sidende ubevægelig, jeg maet
te jo halde den Plæt der, herom
jeg skulde sidde. Ah! hvad hjælp
vel det, alt det Forrige blev vaadt
Atti den ellevi slemme Regn og
tids ikke for det neppe var for
Trent paa mig. Dog, Løse

67
Skam efter frem og værnede og tøvede mig; jeg tegnede et Møkkast det
fra Banken, strøpfede lidt om og komte tilbage til Bogen, hvor
en hjælpsulems ved Skolen, en ret ung Mand, hvis Navn jeg her
glemt, viste mig Kirken, det var mig et anseelig. Hvad duilag
mig var den store Broder, de 4 Udder Stole, det er sjældent
i en Landsbykirke. I Choret var nogle smukke Marmel-
stole og under en lille læk Klap i Alterbordet skal gjenmes et
lille Bænk af Janet Torow, som skal have bygget Kirken. I
en lille Tidhøjning, vare to velkledede Hæder, hvori oppe
vare treende gamle Stager, et itubindt Fogedske og en gan-
ske seilig Alterkalk af fengjeldt Sølv med smukke Tingninger
og Munkeskræstene paa. Jeg skammer mig ved at maatte see
paa et Højf inden at kunne have nogen egentlig Mening derom
og endan paa sketjere er det da for mig at have nogen Mening
om hele Bygningen, dog troer jeg ikke den er saa gammel, som
en Bonde fortællende mig den første Gang, jeg kom gjenmes Hø-
strøj, han sagde nemlig, da han saae at jeg ventte mig om
paa Høgen for at betragte Kirken: ja, den er gammel og har
stort Lignfloden over. "Hillemand" tænkte jeg, og tænkte dog
ikke begiven med mig til at gøre ham opmærksom paa Kirke-
ligheden i denne Mening. — Jeg gik ind til Poo Mølle, hvor jeg
med mine Ag, min sædvanlige Spice paa sadanue Tårn-
tegnede et lidt Møkkast af Møstgen eller Opsigten paa det Lavt
liggende Høns og gav mig paa Veien til Vedhøj, hvortil jeg
haade lidt over en Meil. Det var denne Vandring, der føre
kom Theodor, der dog her kjendte andre Benstrængelse end jeg, som
i overkommelig, men saa rent er man paa Landet til at
sætte: "Spænd for" — Jeg kom til Vedhøj om to: Kl. 6. —

68. Den 5. Sept gik jeg om Eftermiddagen til Sofjens Bonke, hvor man
har en smuk Mesigt, og dafrø til Nordet med Konsolideres list,
hvækket jeg tegnede og bemærkede senere her i Bogen den Tegning til det
penanindseftede Træsnit. Den 6. Sept tegnede jeg nogle
Dele af den delige Steenkrands som ligger lig ved Hadkjærsele
til Hennadines Lyet. Onsdag den 7. var den sidste Dag jeg var i Ved-
tj. Et Par Jænge var jeg gaaet til Kragerup at besøge Theodor
og hængang var jeg ogsaa oppe hos Esvinden, Frø Dinesen,
en meget søkkes Høve. Om Eftermiddag var jeg i Søns med As-
sessoren og besøgte der først Ingenmanns, saa Kirken og dernæst
Prof. Bjørnt. Frø Ingenmann er dog et saerligt Veers,
er end at hendes Stræben tydelig saa er den dog magels reer,
og jeg har aldrig set et mere tankerigt Blik end hendes. Klendes
Dine ere i et Træ; men jeg maatte dog tænke paa Ingenmanns Ord.
I Piste Klædte med soothlæs Grind
Læs Dyktfunds Parle paa klare Brind.
Det er som deres Liv har naad, hvad Livet har naad af Nord;
her paa forden, saadanne reer det sid for et fremmed Gie, og siger
hans ikke selv: him femten Timer hos hende!
men Norden har kaldt dem — der.
Kirken fik jeg et deligt Indtryk af, men Enkeltheden kunde
jeg ikke mig, dele var det for mig at til at see den delige Alterta-
de rigtig og dele var Tiden for hæng. Jeg saa dog Absaloms
Grav og Brind stækket af Længsteren saer den unge Kong Oluf;
Jeg saa ogsaa et Glimt af den moers om me Trøst stækket af lam-
som, der vakte Templet om. Vi gik jeg omkring Kirken og frø-
ledes end den herdelige Fred, som de hie hinde. Væed i Træder
over Pladsen omringning. Jeg har virkelig ikke i nogen Tid set
meget saa smukt som denne Plads mellem Klosterporten
og Kirken. Also Prof. Bjørnt saa jeg mine smaa Nemes
jigen af to Malerier, som interesserede mig; nemlig et Land-

skab af Sachsenen Friedrich og et Blevet af Henrik blev. Ni
kjorte i hjem i ~~Wien~~ Wien og var to Gange meget her ved
valte paa de smalle Veie. Naad dog det var at jeg gjorde den
ne lille ~~gjeld~~ Reise kan jeg ikke mere minde, og denne Dag
ind jeg dog aldrig glemme, da jeg første Gang besøgte Brugsmanden,
"Kjalden efter Danmarks Kjøbte" i hans sjunde Kjøb. — Den
8 Sept om Morgenen Kl. 10 omtr forled jeg Nidbygaard. De to Kon-
isere ledsagede mig til Hersted.

Omtront saaledes begyndte
to jeg ~~at~~ Blev til Linnise
Lindhage, for at undersøge
hendes om, hvor dan den store
Tætning vilde gaae af. Jeg havde nem-
lig besluttet at gaae til Hørsbølle og
indskrætte og saa den Blev. Det var en stor
Dag, at jeg gik fra Nidby, Blevsten havde
jeg imod, og jeg arbtog derfor en mere og mere
og himmel Haldning, men gik dog rask
fremad uden at hvide. Med Mærkelyst jeg
tog jeg fejl af Veien, og for at rette dette
maatte jeg gaae først længe over stenede Stier marker og senere over
Enger med hvidt Gæs og brede Tær grøfter. Jeg gik ind i et Skov
og spurgte om Nei og bad om lidt at drikke. Kvinden sagde: ja, i
Sikke Vand —. Jeg svarede: det kan jeg se, og derpaa tog hun et
lille frimærket Tætning med et Blev i Hunden, lagde en Kuld
over dette og siede deri gennem det lang fra hente de Mærker.
Denne Drik rakte mig i en god Lidskaal, hvis stærke Tærue dog
svækkedes betydeligt paa den Deel som ligger under Vandfladen.!!!
Den gode Kvind gav det jeg saa godt, hun kunde — jeg drak og gik videre.

